ATATÜRK ÜNİVERSİTESİ
GÜZEL SANATLAR FAKÜLTESİ
RESİM BÖLÜMÜ

AQUAFOBİ (SU KORKUSU)

(MEZUNİYET PROJESİ KAPSAMINDA HAZIRLANAN ARAŞTIRMA VE UYGULAMA RAPORU)

Hazırlayan
Fatma Nur DURĞUT

Yöneten
Doç. Dr. Cemile Didem ÖZIŞIK

Erzurum-2026

ÖZET
MEZUNİYET PROJESİ
AQUAFOBİ
FATMA NUR DURĞUT

Bu araştırmada, su korkusu (aquafobi) olgusu psikolojik ve sanatsal boyutlarıyla ele alınmış; korkunun birey üzerindeki etkileri ile sanat aracılığıyla ifade ediliş biçimleri incelenmiştir. Çalışmada öncelikle fobi kavramı, aquafobinin nedenleri ve belirtileri ile travma ve kuşaklar arası travma ilişkisi kuramsal çerçevede değerlendirilmiştir. Ayrıca su imgesinin sanat tarihindeki sembolik anlamları ve hiperrealizm akımının gerçeklik algısını güçlendiren anlatım olanakları ele alınmıştır.

Araştırmanın uygulama bölümünde ise kuramsal bilgiler doğrultusunda *"Aquafobi"* adlı hiperrealist yağlı boya eser üretilmiştir. Eserde, kuşaklar arası travmanın birey üzerindeki etkisini simgeleyen bebek figürü ile su yüzeyinin oluşturduğu boğulma ve çaresizlik hissi görsel bir anlatıma dönüştürülmüştür. Hiperrealist resim anlayışı tercih edilerek izleyicinin eserle duygusal bir bağ kurması ve korku duygusunu daha yoğun hissetmesi amaçlanmıştır.

Sonuç olarak çalışma, aquafobinin yalnızca bireysel bir korku olmadığını; aile geçmişi, travmatik yaşantılar ve psikolojik etkenlerle şekillenebilen çok yönlü bir olgu olduğunu ortaya koymaktadır. Sanatın duygu ve deneyimleri görünür kılmadaki gücü doğrultusunda üretilen eser, kişisel bir deneyimi evrensel bir anlatıma dönüştürmeyi hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: Aquafobi, su korkusu, hiperrealizm, travma, kuşaklar arası travma, yağlı boya, resim sanatı.

ABSTRACT
UNDERGRADUATE THESIS
AQUAFOBİ
FATMA NUR DURĞUT

This study examines aquaphobia (fear of water) from both psychological and artistic perspectives, focusing on its effects on individuals and its expression through visual art. The theoretical framework discusses the concept of phobia, the causes and symptoms of aquaphobia, and the relationship between trauma and intergenerational trauma. In addition, the symbolic meanings of water in art history and the expressive possibilities of Hyperrealism in strengthening the perception of reality are explored.

In the practical part of the study, a hyperrealistic oil painting entitled *"Aquaphobia"* was created based on the theoretical findings. In the artwork, a baby figure symbolizing the impact of intergenerational trauma is combined with the water surface to convey feelings of drowning, vulnerability, and helplessness. The Hyperrealist approach was chosen to establish a strong emotional connection between the artwork and the viewer and to intensify the perception of fear.

In conclusion, the study demonstrates that aquaphobia is not merely an individual fear but a multidimensional phenomenon shaped by family history, traumatic experiences, and psychological factors. Through the power of art to make emotions and experiences visible, the artwork aims to transform a personal experience into a universal visual expression.

Keywords: Aquaphobia, fear of water, Hyperrealism, trauma, intergenerational trauma, oil painting, visual arts.

İÇİNDEKİLER

ÖZET ii
ABSTRACT iii
RESİMLER DİZİNİ v
GİRİŞ 6
1. BÖLÜM: ARAŞTIRMA RAPORU 8
1.1. Fobi Kavramı 8
1.2. Aquafobi (Su Korkusu) 9
1.2.1. Aquafobinin Nedenleri 10
1.2.2. Aquafobinin Belirtileri 10
1.2.3. Aquafobinin Günlük Yaşama Etkileri 11
1.3. Travma ve Kuşaklar Arası Travma 12
1.4. Sanatta Su İmgesi 14
1.5. Hiperrealizm Akımı 16
1.5.1. Hiperrealizmin Önemli Temsilcileri 17
2. BÖLÜM: UYGULAMA RAPORU 19
Uygulamanın Yapılış Gerekçesi 20
İçerik ve Biçime Yönelik Saptamalar 21
Uygulamanın Düşünsel Yönü. 22
RESİMLER. 23
SONUÇ 28
KAYNAKÇA 29
ÖZGEÇMİŞ 30
TEŞEKKÜRLER 32

RESİMLER DİZİNİ

Resim 1. Claude Monet “Water Lilies (Nilüferler)”,1897-1926.....17

Resim 2. Bill Viola “The Raft”, 2004. 17

Resim 3. Chuck Close, “Big Self-Portrait" ,(1967-1968) 19

Resim 4. Richard Estes, “Telephone Booths ”(1968).....20

Resim 5. Audrey Flack “Marilyn (Vanitas) ”(1977).....21

Resim 6. Fatma Nur Durğut , Çalışma için oluşturulan fotoğraf referansı I, araştırmacının kişisel arşivi. 2026. 27

Resim 7. Fatma Nur Durğut ,Çalışma için oluşturulan fotoğraf referansı II, Araştırmacının kişisel arşivi, 2026 27

Resim 8. Fatma Nur Durğut, Aquafobi adlı çalışmaya ait karakalem eskiz (29,7 × 42cm), 2026 28

Resim 9. Fatma Nur Durğut, Aquafobi adlı çalışmaya ait renkli eskiz (29,7×42 cm), 2026...29

Resim 10. Fatma Nur Durğut, Aquafobi adlı çalışmaya ait kolaj\asemblaj çalışması (29,7 × 42 cm), 2026. 30

Resim 11. Fatma Nur Durğut, Aquafobi, tuval üzerine yağlı boya, (100 × 150 cm),2026.....31

Resim 12. Fatma Nur Durğut, Mezuniyet Sergisinden Görünüm, Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sergi Alanı, Erzurum..... 32

GİRİŞ

Fobiler, geçmişten bugüne insanların hayatında barındırdığı ve sorun yaşayan bireylerin hayatlarını oldukça olumsuz etkileyen bir problem hâline gelmiştir. Fobiler her birimizin ruhsal yaşamının bir parçasıdır ya da parçası olmuştur (DENIS, 2006, s. 10). Fobiler arasında bireyin günlük yaşamını, sosyal ilişkilerini ve psikolojik iyi oluşunu önemli ölçüde etkileyen korkulardan biri de aquafobidir. Aquafobi, bireyin suya karşı yoğun ve kontrol edilemeyen bir korku geliştirmesiyle ortaya çıkan özgül bir fobi türüdür. Bu korku, yalnızca yüzme veya derin sularla sınırlı kalmayıp suyla temas etmeyi gerektiren birçok günlük etkinliği de olumsuz etkileyebilmektedir.

Su, yaşamın temel kaynaklarından biri olmasının yanı sıra sanat tarihinde de farklı anlamlar yüklenen önemli bir imgedir. Temizlik, yaşam, doğum ve yenilenme gibi olumlu çağrışımların yanında; bilinmezlik, yalnızlık, boğulma ve ölüm gibi olumsuz anlamları da içinde barındırmaktadır. Bu çok katmanlı yapısı nedeniyle su, sanatçılar tarafından yalnızca doğal bir unsur olarak değil, aynı zamanda duyguların ve bilinçaltının sembolik bir anlatım aracı olarak da kullanılmıştır.

Travmatik yaşantılar bireyin korkularının oluşmasında önemli bir rol oynayabilmektedir. Bununla birlikte, travmalar yalnızca bireyi değil, sonraki kuşakları da psikolojik, davranışsal ve duygusal açıdan etkileyebilmektedir. Kuşaklar arası travma olarak tanımlanan bu durum, yaşanmış deneyimlerin aile bireyleri aracılığıyla sonraki nesillere aktarılabileceğini göstermektedir. Bu bağlamda aquafobi, yalnızca bireysel bir korku olarak değil, geçmiş yaşantılar ve aile öyküleriyle de ilişkilendirilebilen çok yönlü bir olgu olarak değerlendirilebilir.

Sanat, bireyin duygu ve düşüncelerini görünür kılmasına olanak sağlayan en etkili ifade biçimlerinden biridir. Özellikle hiperrealizm, ayrıntıya verdiği önem ve gerçeklik algısını güçlendiren anlatım dili sayesinde izleyicinin eserle güçlü bir bağ kurmasına olanak tanımaktadır. Bu nedenle bu araştırmanın uygulama aşamasında hiperrealist resim anlayışı benimsenmiş ve *"Aquafobi"* adlı yağlı boya eser aracılığıyla su korkusu ile kuşaklar arası travmanın birey üzerindeki etkileri görsel bir anlatımla ifade edilmeye çalışılmıştır.

Bu araştırmada fobi kavramı, aquafobi, travma ve kuşaklar arası travma ile su imgesinin sanat tarihindeki yeri ve hiperrealizm akımı kuramsal olarak incelenmiştir. Elde edilen kuramsal bilgiler doğrultusunda üretilen *"Aquafobi"* adlı yağlı boya yapıtının kavramsal altyapısı oluşturulmuş ve uygulama süreci değerlendirilmiştir. Çalışmanın temel amacı, su

korkusunun psikolojik ve sanatsal boyutlarını ele alarak hiperrealist resim aracılığıyla bu korkunun görsel bir anlatıma nasıl dönüştürülebileceğini ortaya koymaktır.

1. BÖLÜM

ARAŞTIRMA RAPORU

1.1. Fobi Kavramı

Korku, bireyin karşılaşabileceği tehlikelere karşı kendisini korumasını sağlayan doğal ve gerekli bir duygudur. İnsan yaşamının vazgeçilmez bir parçası olan korku, gerçek bir tehdit karşısında ortaya çıkar ve bireyin çevresine uyum sağlamasına yardımcı olur. Ancak korkunun gerçek tehlikeyle orantısız, yoğun ve sürekli bir hâl alması durumunda bu duygu fobiye dönüşmektedir.

Fobi kavramı, "korku" anlamına gelen Yunanca *phobos* kelimesinden türemektedir. Anna Britannica'ya göre fobi, nevroz türünden hafif bir ruhsal bozukluk olarak kabul edilmekte olup öğrenilmiş duygusal tepkiler sonucunda ortaya çıkmaktadır. Gerçek bir tehlike karşısında hissedilen korkunun zamanla farklı nesne, durum veya olaylara aktarılmasıyla fobiler gelişebilmektedir (YAVUZCAN, s. 309-310). Bu doğrultuda fobi; bireyin belirli nesnelere, canlılara, durumlara ya da olaylara karşı mantık dışı, yoğun ve kontrol edilmesi güç bir korku geliştirmesiyle karakterize edilen anksiyete bozuklukları arasında yer almaktadır.

Fobiler, bireyin sosyal yaşamını, eğitim hayatını, iş yaşamını ve kişiler arası ilişkilerini olumsuz etkileyebilmektedir. Fobik uyaranla karşılaşma düşüncesi dahi yoğun kaygıya yol açarken, zamanla gelişen kaçınma davranışları bireyin günlük yaşamını sınırlandırabilmektedir. Çocukluk döneminde yaşanan olumsuz deneyimler, travmatik olaylar, öğrenilmiş davranışlar ve genetik yatkınlık gibi birçok etken fobilerin gelişiminde rol oynayabilmektedir. Bu nedenle fobiler yalnızca bireysel bir korku olarak değil; biyolojik, psikolojik ve çevresel etkenlerin birlikte şekillendirdiği çok yönlü bir olgu olarak değerlendirilmektedir.

Günümüzde tanımlanmış çok sayıda fobi türü bulunmaktadır. Bunlar arasında yaygın olarak görülen agorafobi, sosyal fobi, klostrofobi, akrofobi ve hemofobi yer almaktadır. Agorafobi, kaçışın zor olduğu ortamlarda yoğun korku yaşanmasıyla karakterize olup bireylerin kalabalık ve kapalı alanlardan kaçınmasına neden olmaktadır (Şar, 2008, s. 31). Sosyal fobi, bireyin sosyal ortamlarda değerlendirilme veya alay edilme korkusu nedeniyle sosyal etkileşimlerden kaçınmasıyla ortaya çıkmaktadır (Şar, 2008, s. 32). Klostrofobi kapalı ve dar alan korkusunu, akrofobi yükseklik korkusunu, hemofobi ise kan ve yaralanma korkusunu ifade etmektedir. Hemofobinin diğer fobilerden farklı olarak bayılma ve tansiyon düşmesi gibi fizyolojik belirtilere neden olabildiği belirtilmektedir (Şar, 2008, s. 36). Bunların yanı sıra

aerofobi, dentofobi, niktofobi, glossofobi, gametofobi ve sinofobi gibi birçok özgül fobi türü de bulunmaktadır.

Fobiler oldukça geniş bir çeşitliliğe sahip olmakla birlikte, bu araştırmanın odak noktasını doğal çevre fobileri içerisinde değerlendirilen aquafobi (su korkusu) oluşturmaktadır. Bu nedenle bir sonraki bölümde aquafobi kavramı; tanımı, nedenleri, belirtileri ve bireyin yaşamı üzerindeki etkileri açısından ayrıntılı olarak ele alınacaktır.

1.2. Aquafobi (Su Korkusu)

Aquafobi, bireyin suya karşı yoğun, sürekli ve kontrol edilmesi güç bir korku duymasıyla karakterize edilen özgül fobi türlerinden biridir. Bu korku; deniz, göl, nehir veya havuz gibi geniş su birikintilerinin yanı sıra, bazı bireylerde duş alma, yüzünü yıkama ya da suya dokunma gibi günlük yaşam aktivitelerinde de kendini gösterebilmektedir. Aquafobisi olan bireyler, suyla karşılaşma düşüncesiyle dahi yoğun kaygı yaşayabilmekte ve bu durumdan kaçınma davranışı geliştirebilmektedir.

Aquafobi, özgül fobiler içerisinde doğal çevre tipinde fobiler arasında değerlendirilmektedir. Bu fobiye sahip bireyler, suyun oluşturabileceği tehlikeyi olduğundan daha büyük algılayabilmekte ve gerçek bir risk bulunmasa bile yoğun korku hissedebilmektedir. Yaşanan bu korku yalnızca fiziksel bir tepkiyle sınırlı kalmamakta; bireyin sosyal yaşamını, günlük alışkanlıklarını ve yaşam kalitesini de olumsuz yönde etkileyebilmektedir.

Su korkusu her bireyde aynı şekilde ortaya çıkmamaktadır. Bazı kişiler yalnızca derin sulardan korkarken, bazı bireylerde bu korku suyun her türüne karşı gelişebilmektedir. Bu nedenle aquafobi, bireyin geçmiş yaşantıları, çevresel etkenleri ve psikolojik yapısıyla yakından ilişkili olan bireysel bir korku biçimi olarak değerlendirilmektedir.

1.2.1. Aquafobinin Nedenleri

Aquafobinin ortaya çıkmasında tek bir neden bulunmamakta; biyolojik, psikolojik ve çevresel birçok etken birlikte rol oynamaktadır. Bireyin çocukluk döneminde yaşadığı olumsuz deneyimler, travmatik olaylar, öğrenilmiş davranışlar ve genetik yatkınlık su korkusunun gelişmesine zemin hazırlayabilmektedir. Özellikle boğulma tehlikesi yaşamak, suyla ilişkili kazalara tanık olmak ya da bu tür olaylara maruz kalan bir yakının deneyimlerinden etkilenmek, aquafobinin oluşmasında önemli faktörler arasında gösterilmektedir.

Aquafobi bazı bireylerde doğrudan yaşanmış travmatik bir olayın sonucu olarak gelişirken, bazı bireylerde ise herhangi bir kişisel deneyim olmaksızın aile içinde aktarılan korkular veya öğrenilmiş davranışlar yoluyla ortaya çıkabilmektedir. Bu durum, bireyin geçmiş yaşantılarının yanı sıra içinde bulunduğu aile ortamının ve yetiştirilme biçiminin de korkuların oluşumunda etkili olduğunu göstermektedir.

Kuşaklar arası travma yaklaşımı da bu noktada önem kazanmaktadır. Bu yaklaşıma göre, önceki kuşakların yaşadığı travmatik deneyimler yalnızca o bireyleri değil, sonraki nesilleri de psikolojik ve duygusal açıdan etkileyebilmektedir. Doğrudan deneyimlenmeyen bazı korkuların, aile içerisinde aktarılan travmatik yaşantılar nedeniyle sonraki kuşaklarda kaygı, kaçınma davranışı veya özgül fobiler şeklinde ortaya çıkabileceği belirtilmektedir. *Seninle Başlamadı* adlı eserde de travmatik yaşantıların nesiller boyunca aktarılabileceği ve bireyin anlamlandıramadığı bazı korkuların aile geçmişiyle ilişkili olabileceği ifade edilmektedir.

Bu araştırmanın çıkış noktasını da kuşaklar arası travma yaklaşımı oluşturmaktadır. Çalışmada ele alınan aquafobi, yalnızca bireysel bir korku olarak değil; annenin çocukluk döneminde yaşadığı boğulma tehlikesinin sonraki kuşakta oluşturabileceği psikolojik etkiler bağlamında değerlendirilmiştir. Bu doğrultuda su korkusunun, aile geçmişi ve travmatik yaşantılarla ilişkili olabileceği düşüncesi araştırmanın kavramsal temelini oluşturmaktadır.

1.2.2. Aquafobinin Belirtileri

Aquafobi, bireyde hem fiziksel hem de psikolojik belirtilerle kendini gösterebilmektedir. Suya yaklaşma, suyla temas etme ya da yalnızca suyla karşılaşma düşüncesi bile yoğun kaygıya neden olabilmektedir. Bu durum bireyin günlük yaşamını zorlaştırırken, zamanla suyla ilgili ortamlardan kaçınmasına yol açabilmektedir.

Aquafobinin fiziksel belirtileri arasında kalp çarpıntısı, nefes darlığı, terleme, titreme, baş dönmesi, mide bulantısı ve kas gerginliği yer almaktadır. Yoğun korku yaşayan bazı bireylerde panik atak benzeri belirtiler de görülebilmektedir. Psikolojik belirtiler ise kontrolünü kaybetme korkusu, boğulacağı düşüncesi, sürekli endişe hâli ve yoğun kaygı şeklinde ortaya çıkabilmektedir.

Bu belirtiler kişiden kişiye farklılık gösterebilmektedir. Bazı bireyler yalnızca derin sularda kaygı yaşarken, bazıları için havuz, deniz, göl, yağmur veya duş almak gibi günlük yaşamın bir parçası olan durumlar da korku kaynağı olabilmektedir. Bu nedenle aquafobi,

bireyin yaşam kalitesini düşüren ve günlük işlevselliğini olumsuz etkileyebilen özgül fobiler arasında değerlendirilmektedir.

1.2.3. Aquafobinin Günlük Yaşama Etkileri

Aquafobi, bireyin yalnızca suya karşı duyduğu korkuyla sınırlı kalmayıp sosyal yaşamını, günlük alışkanlıklarını ve psikolojik iyi oluşunu da etkileyebilmektedir. Su korkusu yaşayan bireyler, yüzme etkinliklerinden, deniz veya havuz gibi ortamlardan uzak durabilmekte; hatta bazı durumlarda duş alma, tekne yolculuğu yapma ya da su kenarında bulunma gibi günlük yaşamın olağan etkinliklerinden de kaçınabilmektedir.

Kaçınma davranışlarının zamanla artması, bireyin sosyal yaşamını sınırlandırabilmekte ve yaşam kalitesini düşürebilmektedir. Özellikle aile ve arkadaş çevresiyle gerçekleştirilen etkinliklere katılamamak, bireyin kendisini yalnız hissetmesine ve sosyal ilişkilerinin olumsuz etkilenmesine neden olabilmektedir. Bunun yanında sürekli kaygı hâli, bireyin psikolojik açıdan yıpranmasına ve günlük yaşamını planlamakta güçlük yaşamasına yol açabilmektedir.

Bu araştırma kapsamında ele alınan aquafobi, yalnızca psikolojik bir rahatsızlık olarak değil; bireyin duygu dünyasını, yaşam deneyimlerini ve sanatsal üretim sürecini etkileyen çok yönlü bir olgu olarak değerlendirilmiştir. Bu doğrultuda su korkusu, hiperrealist bir anlatımla görselleştirilerek izleyicinin korku, kaygı ve kuşaklar arası travma üzerine düşünmesi amaçlanmıştır.

1.3. Travma ve Kuşaklar Arası Travma

Travma, bireyin yaşamını derinden etkileyen, baş etme kapasitesini zorlayan ve uzun süreli psikolojik izler bırakabilen olaylar sonucunda ortaya çıkan bir durumdur. Doğal afetler, kazalar, savaşlar, kayıplar ve çeşitli yaşamsal tehditler birey üzerinde travmatik etkiler oluşturabilmektedir. Her birey yaşadığı travmatik olaya farklı tepkiler vermekte olup, olayın etkisi bireyin kişilik özellikleri, yaşam deneyimleri ve sosyal çevresi gibi etkenlere bağlı olarak değişebilmektedir (Atila, 2025, s. 434).

Travmatik yaşantılar yalnızca yaşandıkları dönemle sınırlı kalmamakta, bireyin duygu, düşünce ve davranışlarını uzun yıllar etkileyebilmektedir. Bazı durumlarda ise bu etkilerin yalnızca travmayı yaşayan bireyle sınırlı kalmadığı, sonraki kuşaklara da aktarılabildiği görülmektedir. Bu durum literatürde kuşaklar arası travma olarak tanımlanmaktadır. Kuşaklar arası travma; bireyin doğrudan deneyimlemediği travmatik olayların etkilerinin aile üyeleri

aracılığıyla sonraki nesillere aktarılması sonucu ortaya çıkan psikolojik ve duygusal süreçleri ifade etmektedir (Atila, 2025, s. 446).

Kuşaklar arası travmanın aktarımı yalnızca aile içerisinde anlatılan olaylarla sınırlı değildir. Ebeveynlerin davranış biçimleri, çocuk yetiştirme tutumları, kaygıları ve travmaya verdikleri tepkiler de sonraki kuşaklar üzerinde etkili olabilmektedir. Bunun yanında son yıllarda yapılan araştırmalar, travmatik yaşantıların biyolojik düzeyde de iz bırakabileceğini ve bu etkilerin sonraki nesillere aktarılabileceğini ortaya koymaktadır. Bu durum, bireyin nedenini tam olarak açıklayamadığı bazı korku ve kaygıların yalnızca kendi yaşam deneyimlerinden değil, aile geçmişinden de kaynaklanabileceğini düşündürmektedir (Wolynn, 2016, s. 38).

Mark Wolynn, *Seninle Başlamadı* adlı eserinde kuşaklar arası travmanın bireyin yaşamı üzerindeki etkilerini ayrıntılı biçimde ele almaktadır. Yazara göre birey, kendisinin yaşamadığı ancak aile büyüklerinin deneyimlediği travmatik olayların psikolojik izlerini farkında olmadan taşıyabilmektedir. Bu nedenle nedeni açıklanamayan bazı korkular, kaygılar ve davranış biçimleri aile geçmişindeki travmatik yaşantılarla ilişkili olabilmektedir. Yazar, travmatik yaşantıların yalnızca travmayı yaşayan bireyi değil, sonraki kuşakları da etkileyebileceğini ve bu etkilerin aile sistemi içerisinde aktarılabileceğini ifade etmektedir (Wolynn, 2016, s. 38-40).

Literatürde kuşaklar arası travmanın etkilerini açıklayan çeşitli örnekler yer almaktadır. Wolynn'in aktardığı örneklerden biri olan Megan vakasında, bireyin yaşadığı duygusal sorunların kendi yaşamındaki olaylardan ziyade, büyükbabasının denizde boğularak hayatını kaybetmesinin aile üzerinde bıraktığı travmatik etkilerle ilişkili olduğu belirtilmektedir. Bu örnek, travmatik yaşantıların sonraki kuşaklarda farklı biçimlerde ortaya çıkabileceğini göstermesi açısından dikkat çekicidir **(**Wolynn, 2016).

Bu araştırmanın çıkış noktası da kuşaklar arası travma yaklaşımına dayanmaktadır. Çalışmada ele alınan aquafobi, yalnızca bireysel bir korku olarak değerlendirilmemiş; annenin çocukluk döneminde yaşadığı boğulma tehlikesinin sonraki kuşakta oluşturabileceği psikolojik etkiler bağlamında ele alınmıştır. Bu doğrultuda hazırlanan *Aquafobi* adlı yağlı boya çalışmasında, su korkusunun yalnızca bireysel bir deneyim değil, aile geçmişiyle ilişkilendirilebilecek çok katmanlı bir olgu olduğu düşüncesi sanatsal bir anlatımla ifade edilmeye çalışılmıştır.

Kuşaklar arası travma yaklaşımı, bireyin doğrudan deneyimlemediği olayların sonraki kuşaklar üzerinde psikolojik etkiler oluşturabileceğini ortaya koymaktadır. Bu durum yalnızca savaş, göç veya doğal afet gibi büyük ölçekli travmalarla sınırlı değildir. Aile içerisinde yaşanan

boğulma tehlikesi, ciddi kazalar, beklenmedik ölümler ve benzeri travmatik yaşantılar da sonraki nesillerde çeşitli korku ve kaygıların gelişmesine neden olabilmektedir. Aile bireylerinin yaşadığı travmalar, çocuk yetiştirme biçimlerini, tehlikelere karşı geliştirdikleri tutumları ve duygusal yaklaşımlarını etkileyerek sonraki kuşaklara aktarılabilmektedir (Wolynn, 2016, s. 38-40).

Bu doğrultuda aquafobi yalnızca bireysel bir korku olarak değerlendirilmemelidir. Bazı bireylerde su korkusunun ortaya çıkmasında doğrudan yaşanmış travmatik deneyimlerin yanı sıra aile geçmişinde yer alan olumsuz yaşantıların da etkili olabileceği düşünülmektedir. Bu nedenle aquafobi, psikolojik, çevresel ve kuşaklar arası etkenlerin birlikte değerlendirilmesini gerektiren çok yönlü bir olgu olarak ele alınmaktadır.

Bu araştırmada da aquafobi, yalnızca bireysel bir korku olarak değil; kuşaklar arası travma yaklaşımı çerçevesinde değerlendirilmiştir. Araştırmanın kuramsal altyapısı, aile geçmişinde yaşanan travmatik deneyimlerin sonraki kuşaklarda korku ve kaygı biçiminde ortaya çıkabileceği görüşüne dayanmaktadır. Bu doğrultuda hazırlanan *Aquafobi* adlı yağlı boya yapıtında, su korkusu hiperrealist bir anlatımla ele alınmış; korku, belirsizlik ve bilinçaltında taşınan travmatik izler sanatsal bir dille görünür kılınmaya çalışılmıştır.

1.4. Sanatta Su İmgesi

Su, tarih boyunca yaşamın temel kaynaklarından biri olmasının yanı sıra farklı kültürlerde ve sanat anlayışlarında çeşitli anlamlar yüklenen önemli bir simge olmuştur. Yaşamın başlangıcını temsil etmesi, temizlenme ve arınma ile ilişkilendirilmesi, suyu yalnızca fiziksel bir unsur olmaktan çıkararak güçlü bir sembole dönüştürmüştür. Bunun yanında su; bilinmezlik, yalnızlık, korku, ölüm ve yeniden doğuş gibi birbirinden farklı anlamları da içinde barındırmaktadır. Bu çok yönlü yapısı sayesinde sanat tarihinde birçok sanatçı için önemli bir anlatım aracı olmuştur.

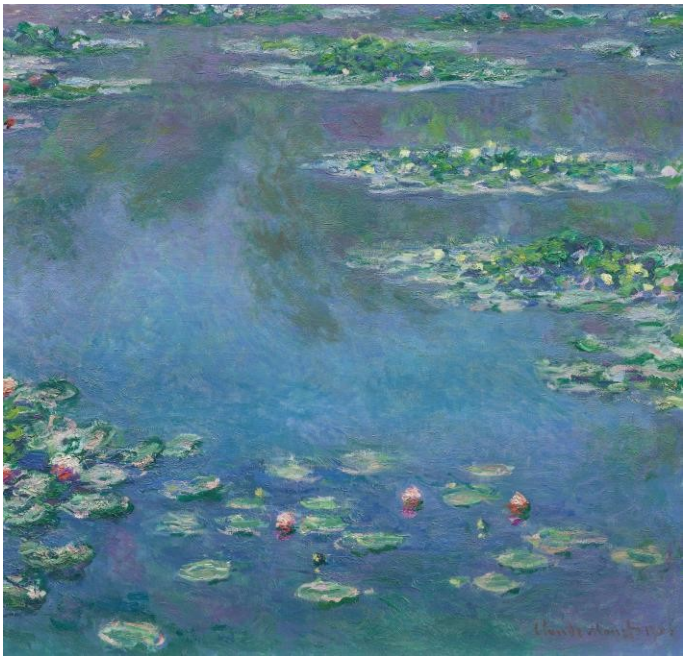
Sanat tarihinde su, kimi zaman doğanın gücünü ve değişkenliğini yansıtan bir unsur olarak, kimi zaman ise insanın iç dünyasını ifade eden sembolik bir öğe olarak ele alınmıştır. Durgun bir su yüzeyi huzuru ve dinginliği çağrıştırırken, dalgalı ve karanlık sular korku,

belirsizlik ve kontrol edilemeyen duyguları simgeleyebilmektedir. Bu nedenle su, yalnızca görsel bir öğe değil; aynı zamanda izleyiciye duygusal ve psikolojik anlamlar aktaran güçlü bir ifade aracı olarak değerlendirilmektedir.

Özellikle modern ve çağdaş sanat anlayışında su, sanatçıların kişisel deneyimlerini, bilinçaltını ve duygusal durumlarını yansıttıkları önemli imgelerden biri hâline gelmiştir. Sanatçılar suyu yalnızca gerçekçi bir doğa unsuru olarak değil, aynı zamanda insanın korkularını, anılarını, yaşamla ve ölümle kurduğu ilişkiyi ifade eden metaforik bir unsur olarak da kullanmışlardır.

Bu araştırmada su, yalnızca doğal bir unsur olarak ele alınmamıştır. Aksine, bireyin bilinçaltında yer eden korkuları, belirsizlik duygusunu ve kuşaklar arası travmanın izlerini görünür kılan sembolik bir anlatım aracı olarak değerlendirilmiştir. Bu doğrultuda hazırlanan *Aquafobi* adlı yağlı boya yapıtında su, hem yaşamı hem de korkuyu aynı anda temsil eden çok katmanlı bir imge olarak kullanılmıştır.

Sanat tarihinde su imgesini farklı biçimlerde ele alan birçok sanatçı bulunmaktadır. Özellikle Empresyonizm akımının önemli temsilcilerinden Claude Monet, suyu ışık, renk ve atmosfer ilişkisi içerisinde ele almış; göletler, nilüferler ve su yüzeyindeki yansımaları konu alan eserleriyle suyun değişken yapısını resimlerine yansıtmıştır. Monet'nin suyu ele alış biçiminde doğayı olduğu gibi kopyalamaktan çok, ışığın ve anlık atmosferin oluşturduğu görsel etkileri aktarma amacı ön plana çıkmaktadır.

Resim 1. Claude Monet “Water Lilies (Nilüferler)”, 1897-1926

Çağdaş sanatın önemli isimlerinden Bill Viola ise suyu yalnızca görsel bir unsur olarak değil, yaşam, ölüm, arınma ve dönüşüm kavramlarını simgeleyen metaforik bir öğe olarak kullanmıştır. Video çalışmalarında su; insanın doğumunu, yaşamını, ölümünü ve yeniden var oluşunu simgeleyen güçlü bir anlatım dili oluşturmuştur. Bu yönüyle Viola'nın eserlerinde su, fiziksel bir varlıktan öte psikolojik ve duygusal anlamlar taşıyan sembolik bir unsur hâline gelmiştir.

Resim 2. Bill Viola "The Raft", 2004

Sanat tarihinde su imgesinin farklı anlam katmanlarıyla ele alınması, bu araştırmanın kuramsal altyapısını desteklemektedir. Bu doğrultuda hazırlanan *Aquafobi* adlı yağlı boya yapıtında su, yalnızca doğayı temsil eden bir unsur olarak değil; korku, belirsizlik, bilinçaltı ve kuşaklar arası travmayı simgeleyen güçlü bir metafor olarak ele alınmıştır. Eserde tercih edilen hiperrealist anlatım dili sayesinde suyun fiziksel gerçekliği korunurken, taşıdığı psikolojik ve sembolik anlamların da izleyiciye aktarılması amaçlanmıştır.

1.5 Hiperrealizm Akımı

Hiperrealizm, 20. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkan ve fotoğraf gerçekliğine en yakın görsel etkiyi oluşturmayı amaçlayan çağdaş sanat akımlarından biridir. Sanatçılar, nesne ve figürleri en ince ayrıntılarına kadar resmederek izleyicide fotoğrafla karşı karşıya olduğu izlenimini oluşturmayı hedeflemişlerdir. Bu anlayışta yalnızca teknik ustalık değil, aynı zamanda gerçekliğin algılanış biçimi de önemli bir yer tutmaktadır. Hiperrealist sanatçılar, gündelik yaşamdan seçtikleri sıradan nesneleri ve insan figürlerini olağanüstü ayrıntılarla

resmederek izleyicinin gerçeklik algısını sorgulamayı amaçlamışlardır (Antmen, 2008, s. 243-247).

Hiperrealizm akımı, 1960'lı yılların sonlarında Fotogerçekçilik (Photorealism) anlayışından gelişmiştir. Fotoğrafın sunduğu görüntüyü temel alan sanatçılar, yalnızca fotoğrafı kopyalamak yerine ayrıntıları daha da belirgin hâle getirerek gerçekliğin ötesinde bir görsel etki oluşturmayı amaçlamışlardır. Bu nedenle hiperrealist eserlerde ışık, yansıma, doku, gölge ve yüzey özellikleri büyük bir titizlikle ele alınmaktadır (Antmen, 2008, s. 243-247).

Hiperrealizm yalnızca teknik başarıya dayanan bir anlayış değildir. Pek çok sanatçı bu anlatım biçimini toplumsal olayları, bireysel deneyimleri ve psikolojik durumları görünür kılmak amacıyla kullanmıştır. Böylece eserlerde gerçeklik yalnızca fiziksel görünüm üzerinden değil, aynı zamanda taşıdığı anlam katmanlarıyla da izleyiciye aktarılmaktadır. Ayrıntının ön plana çıkarılması, izleyicinin eserle daha güçlü bir bağ kurmasını sağlamakta ve anlatılmak istenen duyguya odaklanmasını kolaylaştırmaktadır.

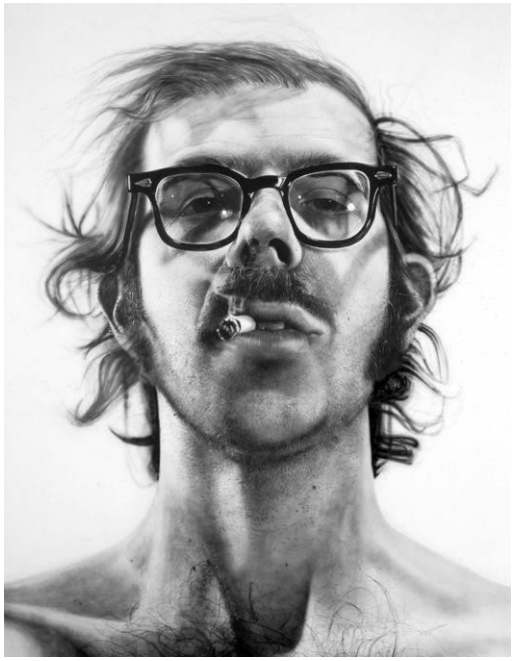
Bu araştırmanın uygulama aşamasında hiperrealist resim anlayışının tercih edilmesinin temel nedeni, aquafobinin oluşturduğu korku duygusunu mümkün olduğunca gerçekçi bir biçimde izleyiciye aktarabilmektir. Su yüzeyindeki yansımalar, ışık kırılmaları, dalgalar ve bebek figüründeki ayrıntılar hiperrealist teknik kullanılarak resmedilmiş; böylece izleyicinin eserle daha güçlü bir duygusal bağ kurması amaçlanmıştır. Hiperrealist anlatım dili sayesinde eser yalnızca teknik açıdan gerçekçi bir görünüm sunmakla kalmayıp, su korkusunun ve kuşaklar arası travmanın oluşturduğu psikolojik etkileri de görünür kılan bir ifade aracına dönüşmüştür.

1.5.1. Hiperrealizmin Önemli Temsilcileri

Hiperrealizm akımının gelişmesinde birçok sanatçı önemli rol oynamıştır. Bu sanatçılar, fotoğraf gerçekliğine yakın eserler üreterek gündelik yaşamı, insan figürünü ve kent yaşamını ayrıntılı bir biçimde resmetmişlerdir. Hiperrealist sanatçılar, yalnızca teknik becerileriyle değil, gerçekliği yeniden yorumlama biçimleriyle de sanat tarihinde önemli bir yer edinmişlerdir (Antmen, 2008, s. 243-247).

Akımın en önemli temsilcilerinden biri olan Chuck Close, büyük ölçekli portre çalışmalarıyla tanınmaktadır. Sanatçı, insan yüzünü olağanüstü ayrıntılarla resmederek fotoğraf ile resim arasındaki ilişkiyi sorgulamıştır. Portrelerinde deri dokusu, ışık ve gölge geçişleri

büyük bir titizlikle işlenmiş, böylece izleyicide güçlü bir gerçeklik algısı oluşturulmuştur (Antmen, 2008, s. 244).

Resim 3. Chuck Close, “Big Self-Portrait" ,(1967-1968)

Bir diğer önemli sanatçı olan Richard Estes, özellikle kent manzaraları, vitrin camları ve yansımalardan oluşan kompozisyonlarıyla tanınmaktadır. Sanatçının eserlerinde cam yüzeylerde oluşan yansımalar, ışık kırılmaları ve mimari ayrıntılar büyük bir teknik ustalıkla resmedilmiştir. Estes'in çalışmaları hiperrealizmin mekân ve ışık anlayışını yansıtan önemli örnekler arasında gösterilmektedir (Antmen, 2008, s. 245).

Resim 4. Richard Estes, “Telephone Booths” (1968)

Audrey Flack ise hiperrealizmi yalnızca teknik bir gerçeklik anlayışı olarak değil, sembolik anlatımlarla birleştiren sanatçılar arasında yer almaktadır. Natürmortlarında kullandığı nesneler aracılığıyla zaman, yaşam, ölüm ve kadın kimliği gibi kavramları ele almıştır. Bu yönüyle Flack'in eserleri, hiperrealizmin yalnızca görsel gerçekliği değil, aynı zamanda düşünsel ve duygusal boyutunu da ortaya koymaktadır (Antmen, 2008, s. 246-247).

Resim 5. Audrey Flack" Marilyn (Vanitas) "(1977)

Bu araştırmada tercih edilen hiperrealist yaklaşım da ayrıntının gücünden yararlanmayı amaçlamaktadır. Su yüzeyindeki yansımalar, ışığın oluşturduğu kırılmalar ve bebek figüründeki gerçekçi ayrıntılar sayesinde izleyicinin eserle duygusal bir bağ kurması hedeflenmiştir. Böylece hiperrealizm, yalnızca teknik bir tercih değil; aquafobi ve kuşaklar arası travma temasını etkili bir biçimde aktaran sanatsal bir anlatım dili olarak değerlendirilmiştir.

2. BÖLÜM

UYGULAMA RAPORU

Uygulamanın Yapılış Gerekçesi

Bu uygulamanın çıkış noktası, çocukluk yıllarımdan itibaren hissettiğim su korkusunu sanatsal bir anlatımla görünür kılma isteğidir. Araştırma sürecinde su korkusunun yalnızca bireysel yaşantılarla değil, aile geçmişinde yaşanan travmatik deneyimlerle de ilişkili olabileceği düşüncesi çalışmanın temelini oluşturmuştur. Özellikle annemin çocukluk döneminde yaşadığı boğulma tehlikesinin aile içerisinde bıraktığı psikolojik etkinin, kuşaklar arası travma yaklaşımı çerçevesinde değerlendirilmesi bu yapıtın oluşum sürecine yön vermiştir.

Çalışmada kullanılan bebek figürü, çocukluğu, masumiyeti ve kuşaklar arasındaki bağı temsil etmektedir. Resimde yer alan bebek, aynı zamanda çocukluk dönemime ait gerçek bir oyuncaktır. Bu nedenle figür yalnızca görsel bir unsur olarak değil, kişisel hafızayı ve geçmişle kurulan bağı temsil eden önemli bir simge olarak değerlendirilmiştir.

Su ise çalışmanın temel anlatım unsurudur. Yaşamın kaynağı olmasının yanında korku, bilinmezlik ve kontrol kaybı gibi duyguları da içinde barındıran su, bu çalışmada psikolojik bir metafor olarak ele alınmıştır. Hiperrealist anlatım dili kullanılarak su yüzeyindeki dalgalar, ışık kırılmaları ve yansımalar ayrıntılı biçimde resmedilmiş; böylece izleyicinin korku duygusunu daha güçlü hissetmesi amaçlanmıştır.

Sonuç olarak bu uygulama, yalnızca kişisel bir korkunun anlatımı değil; kuşaklar arası travma, bilinçaltı ve insanın korkularıyla yüzleşme sürecini sanat aracılığıyla görünür kılmayı amaçlayan bir çalışma olarak gerçekleştirilmiştir.

İçerik ve Biçime Yönelik Saptamalar

Aquafobi adlı yağlı boya yapıtının oluşturulma sürecinde, öncelikle çalışmanın kavramsal altyapısına uygun bir kompozisyon tasarlanmıştır. Eserin temel anlatım unsuru olarak çocukluk dönemime ait oyuncak bebek seçilmiş ve bu figürün su ile kuracağı görsel ilişki üzerinde durulmuştur. Oyuncak bebeğin tercih edilmesindeki amaç, çocukluğu, masumiyeti ve geçmişle kurulan bağı simgesel bir dille ifade edebilmektir.

Kompozisyonun oluşturulabilmesi amacıyla oyuncak bebek küvet içerisine yerleştirilmiş, su eklenerek farklı açılardan çok sayıda fotoğraf çekimi gerçekleştirilmiştir. Elde edilen fotoğraflar arasından kompozisyon, ışık ve anlatım açısından en uygun olan görüntü seçilmiş ve çalışma boyunca temel görsel referans olarak kullanılmıştır. Bu yöntem, özellikle hiperrealist resim anlayışında önemli bir yere sahip olan gözlem ve fotoğraf referansı kullanımına uygun bir çalışma süreci oluşturmuştur.

Fotoğraf seçiminin ardından kompozisyonun yerleşimini belirlemek amacıyla karakalem eskiz hazırlanmıştır. Daha sonra renk dağılımını, ışık-gölge ilişkisini ve genel atmosferi değerlendirebilmek amacıyla renkli eskiz çalışması gerçekleştirilmiştir. Çalışmanın görsel bütünlüğünü değerlendirmek ve farklı kompozisyon seçeneklerini karşılaştırabilmek amacıyla kolaj tekniğinden de yararlanılmıştır. Bu hazırlık aşamaları, uygulama sürecinde karşılaşılabilecek kompozisyon ve renk sorunlarının önceden değerlendirilmesine katkı sağlamıştır.

Hazırlık çalışmalarının tamamlanmasının ardından kompozisyon tuvale aktarılmış ve yağlı boya tekniği kullanılarak uygulama sürecine başlanmıştır. Çalışmada hiperrealist anlatım anlayışı benimsendiği için su yüzeyindeki dalgalar, ışık kırılmaları, yansımalar ve bebek figüründeki ayrıntılar büyük bir titizlikle çalışılmıştır. Katmanlar hâlinde uygulanan boya sayesinde derinlik etkisi oluşturulmuş, suyun saydam yapısı ve hareketi mümkün olduğunca gerçekçi bir biçimde yansıtılmaya çalışılmıştır.

Eserin biçimsel kurgusunda mavi tonları ağırlıklı olarak kullanılmıştır. Mavi renk, suyun doğal görünümünü yansıtmasının yanı sıra soğukluk, yalnızlık, belirsizlik ve kaygı duygularını da destekleyen bir renk olarak tercih edilmiştir. Kompozisyonun merkezinde yer alan oyuncak bebek ile çevresini saran su yüzeyi arasında oluşturulan karşıtlık, izleyicinin dikkatini doğrudan figüre yönlendirmekte ve korku duygusunun daha etkili hissedilmesini sağlamaktadır.

Uygulamanın Düşünsel Yönü

Aquafobi adlı çalışmanın temel çıkış noktası, su korkusunu yalnızca bireysel bir fobi olarak ele almak değil, bu korkunun altında yatan psikolojik ve kuşaklar arası etkileri sanat aracılığıyla görünür kılmaktır. Çalışmaya başlarken amacım, çocukluğumdan beri hissettiğim su korkusunu yalnızca anlatmak değil, izleyicinin de bu duyguyu hissedebileceği güçlü bir görsel anlatım oluşturmaktı.

Eserin merkezinde yer alan oyuncak bebek, çocukluk dönemime ait gerçek bir oyuncaktır. Bu figürü seçmemin nedeni, çocukluğu, masumiyeti ve geçmişle kurulan bağı temsil etmesidir. Aynı zamanda bebek figürü, kuşaklar arası travma düşüncesini destekleyen sembolik bir unsur olarak değerlendirilmiştir. Çocuklukta oluşan ya da sonraki kuşaklara aktarılan korkuların bireyin yaşamı üzerindeki etkisini görünür kılmak amacıyla bu figür bilinçli olarak tercih edilmiştir.

Çalışmada su, yalnızca doğal bir unsur olarak kullanılmamıştır. Benim için su hem yaşamı hem de korkuyu temsil etmektedir. Yaşamın vazgeçilmez bir parçası olmasına rağmen aynı zamanda bilinmezlik, kontrol kaybı ve boğulma korkusunu da çağrıştırmaktadır. Bu nedenle su yüzeyi, yalnızca fiziksel bir mekân değil; bilinçaltında taşınan korkuların ve travmatik izlerin metaforu olarak ele alınmıştır.

Eserde hiperrealist anlatım dilini tercih etmemin temel nedeni, izleyicinin gördüğü görüntünün gerçekliğine inanmasını sağlamak ve korku duygusunu daha güçlü hissettirebilmektir. Su yüzeyindeki dalgalar, ışık kırılmaları, yansımalar ve bebek figüründeki ayrıntılar, izleyicinin eserin içine dâhil olmasını sağlayacak biçimde çalışılmıştır. Gerçekçi anlatım sayesinde eserin yalnızca teknik yönünün değil, taşıdığı psikolojik anlamın da ön plana çıkması amaçlanmıştır.

Bu çalışma süreci benim için yalnızca teknik bir resim uygulaması değil, aynı zamanda kişisel bir yüzleşme süreci olmuştur. Çocukluğumdan beri hissettiğim su korkusunu sanatsal üretime dönüştürmek, bu korkuyu farklı bir bakış açısıyla değerlendirmeme olanak sağlamıştır. Bu yönüyle *Aquafobi*, yalnızca bir mezuniyet çalışması değil; kişisel deneyimlerimi, aile geçmişini ve sanatın iyileştirici gücünü bir araya getiren anlamlı bir ifade biçimi hâline gelmiştir.

Bu çalışma süreci benim için yalnızca teknik bir resim uygulaması değil, aynı zamanda kişisel bir yüzleşme süreci olmuştur.

RESİMLER

Resim 6. *Fatma Nur Durğut ,* Çalışma için oluşturulan fotoğraf referansı I, araştırmacının kişisel arşivi. 2026

Resim 7. Fatma Nur Durğut ,*Çalışma için oluşturulan fotoğraf referansı II*, Araştırmacının kişisel arşivi, 2026

Resim 8. Fatma Nur Durğut, *Aquafobi adlı çalışmaya ait karakalem eskiz* (29,7 × 42 cm), 2026.

Resim 9. Fatma Nur Durğut, *Aquafobi adlı çalışmaya ait renkli eskiz* (29,7 × 42 cm), 2026.

Resim 10. Fatma Nur Durğut, Aquafobi adlı çalışmaya ait kolaj\asemblaj çalışması (29,7 × 42 cm), 2026.

Resim 11. Fatma Nur Durğut, *Aquafobi*, tuval üzerine yağlı boya, (100 × 150 cm), 2026.

Resim 12. Fatma Nur Durğut, Mezuniyet Sergisinden Görünüm, Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sergi Alanı, Erzurum.

SONUÇ

Bu araştırmada, aquafobi kavramı psikolojik ve sanatsal yönleriyle ele alınmış; su korkusunun birey üzerindeki etkileri, travma ve kuşaklar arası travma bağlamında incelenmiştir. Araştırma sürecinde fobi kavramı, aquafobi, kuşaklar arası travma, su imgesinin sanat tarihindeki yeri ve hiperrealizm akımı kuramsal olarak değerlendirilmiş; elde edilen bilgiler doğrultusunda uygulama çalışmasının kavramsal altyapısı oluşturulmuştur.

Araştırmanın uygulama aşamasında hazırlanan *Aquafobi* adlı yağlı boya yapıtında, su korkusunun yalnızca bireysel bir fobi olmadığı; geçmiş yaşantılar, aile deneyimleri ve bilinçaltı süreçleriyle de ilişkilendirilebilecek çok katmanlı bir olgu olduğu ortaya konulmaya çalışılmıştır. Çalışmada kullanılan oyuncak bebek figürü çocukluğu, masumiyeti ve geçmişle kurulan bağı simgelerken; su ise hem yaşamı hem de korkuyu aynı anda temsil eden güçlü bir metafor olarak ele alınmıştır.

Eserin hiperrealist bir anlayışla uygulanması, korku duygusunun izleyici tarafından daha etkili biçimde hissedilmesini amaçlamıştır. Su yüzeyindeki ışık kırılmaları, yansımalar, dalga hareketleri ve figürdeki ayrıntılar, gerçeklik algısını güçlendirerek eserin psikolojik anlatımını desteklemiştir. Böylece teknik uygulama ile kavramsal içerik arasında bütünlük sağlanmaya çalışılmıştır.

Bu çalışma süreci, yalnızca teknik becerilerin geliştirilmesine katkı sağlayan bir uygulama değil, aynı zamanda kişisel bir sorgulama ve yüzleşme süreci olmuştur. Sanatın bireysel deneyimleri görünür kılma ve dönüştürme gücü, *Aquafobi* adlı yapıt aracılığıyla ifade edilmeye çalışılmıştır. Çalışmanın, psikoloji ile sanat arasındaki ilişkiye dikkat çekmesi ve korku kavramının sanatsal ifade olanakları açısından değerlendirilmesine katkı sağlaması amaçlanmaktadır.

KAYNAKÇA

The Museum of Modern Art. (t.y.). *Big Self-Portrait*. https://www.moma.org/

https://publicdelivery.org/bill-viola-raft/

Antmen, A. (2008). *20. yüzyıl Batı sanatında akımlar*. Sel Yayıncılık.

Atila, N. (2025). Hitit krallarının travmaları ve kuşaklar arası travma aktarım biçimleri. *Hitit Sosyal Bilimler Dergisi, 18*(2), 431-449.

Wolynn, M. (2016). *Seninle başlamadı: Kalıtsal aile travmalarının kim olduğumuza etkileri ve kendimizle üstesinden gelebilmenin yolları* (M. Madenoğlu, Çev.). Sola Yayınları

Türk Dil Kurumu. (2026). *Güncel Türkçe Sözlük*. https://sozluk.gov.tr

DENIS, P. (2006). Fobiler. Ankara: Dost.

Şar, V. (2008). 99 Sayfada Fobiler. İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.

Yavuzcan, D. İ. (Tarih Yok). Almanya'da İslamofobi.

ÖZGEÇMİŞ

KİŞİSEL BİLGİLER

Adı ve Soyadı: Fatma Nur DURĞUT

Doğum Yeri ve Yılı: Erzurum ,2003

EĞİTİM

2010-2021- İlk, Orta ve Lise eğitimini Erzurum'da tamamladı.

2022-2026- Atatürk Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümünde Lisans Eğitimini sürdürdü

PROJELER VE PATENT

2025- TUBİTAK 2209-A Üniversite Öğrencileri "Renklerle Öğren Sanatla Hatırla Otizmli Çocuklarda Kalıcı Renk Öğrenimi" araştırma projesinde Yürütücü olarak görev aldı.

2026- Toplumsal Duyarlılık Projeleri (TDP) kapsamında "Görsel Kartlarla Hikaye Oluşturma" isimli projede yer aldı.

SERGİLER

2020-Raci Alkır Güzel Sanatlar Lisesi "10 Kasım Atatürk'ü Anma Resim Sergisi", ERZURUM

2022- Raci Alkır Güzel Sanatlar Lisesi “Yıl Sonu Resim Sergisi” , ERZURUM

2025-Doç. Dr. Cemile Didem ÖZIŞIK Atölyesi Öğrencileri Sergisi, Atatürk Üniversitesi, Sanat Galerisi, ERZURUM.

2026-“Mezuniyet Sergisi”, Atatürk Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sergi Alanı, ERZURUM

TEŞEKKÜR

Bu çalışmanın hazırlanma sürecinde bilgi ve deneyimleriyle bana yol gösteren, her aşamada değerli katkılarını ve desteğini esirgemeyen danışman hocam **Prof. Dr. Cemile Didem Özışık**'a en içten teşekkürlerimi sunarım.

Lisans eğitimim boyunca bilgi ve birikimleriyle gelişimime katkı sağlayan tüm hocalarıma, hayatımın her döneminde yanımda olan, maddi ve manevi desteklerini hiçbir zaman esirgemeyen, bana güvenen ve her koşulda yanımda olduklarını hissettiren sevgili aileme sonsuz teşekkür ederim.

Son olarak, tüm zorluklara rağmen vazgeçmeyen, üretmeye, öğrenmeye ve hayallerinin peşinden gitmeye devam eden kendime de teşekkür ediyorum. Bu çalışma bana, sabrın, emeğin ve inancın en değerli kazanımlar olduğunu bir kez daha hatırlattı.